

Fetița surdă și mută

Fetița surdă și mută

BUCUREȘTI 1996

Fetița surdă și mută

"Dimineța, seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune". (Eclesiastul 11.6)

Cu câțiva ani în urmă, un vânzător de Biblii trecea pe străzile unui oraș din sudul Franței. Pasul lui greoi și sudoarea care îi curgea pe frunte arătau că geanta din spate, plină de Biblii, Noi Testamente, Evanghelii și alte cărți creștinești, era destul de grea. S-a oprit și se gândea la care casă își putea îndrepta pașii, pentru că îți trebuie curaj și încredere în Domnul când este vorba să răspândești o marfă în fața căreia omul firește simte teamă unită cu neîncredere.

În clipele acelea, gălăgia multor copii care tocmai ieșeau de la școală i-a atras atenția, astfel că se uita cu drag la mișcărilor voioase ale copiilor. Aceasta l-a făcut să-și aducă aminte de copilăria lui, când trăia fără griji în casa părinților și se juca vesel. Deodată i-a venit în minte un gând frumos, dacă ar putea să o determine pe profesoară să cumpere câteva Biblii și Noi Testamente, astfel ca și copiii să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Această dorință s-a transformat în rugăciune. L-a rugat pe Domnul să binecuvânteze acest gând. Cu încredere că rugăciunea i-a și fost ascultată, și-a îndreptat pașii către școală. Nu s-a înșelat. Profesoara l-a primit cu bunăvoință și a cumpărat de la el treizeci de Noi Testamente pentru școlarii ei. Aceasta a depășit așteptarea lui. Părăsind școala, L-a rugat pe Domnul ca Sfântul Său Cuvânt lăsat acolo să poată ajunge viu în sufletele copiilor și să-L cunoască pe Acela care, cândva, i-a luat pe copii în brațe, i-a binecuvântat și a rostit acele cuvinte pline de iubire: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți!” (Matei: 9.14).

După câteva zile, vânzătorul de Biblii a plecat de acolo, mulțumit de răspunsul pe care i l-a dat Dumnezeu. De atunci au trecut săptămâni și luni, până s-a întors în acel oraș.

Într-o zi, un om mergea către școală. Hainele lui prăfuite arătau că a făcut o lungă călătorie pe jos. Era vânzătorul de Biblii, care venea să se intereseze de acele Noi Testamente pe care le lăsase acolo de mai mult timp. Când a bătut la ușă, i-a deschis o doamnă necunoscută și i-a spus că profesoara care a fost înainte în acea școală s-a mutat de acolo, plecând în orașul natal.

Vânzătorul de Biblii a întrebat-o: „Nu se găsesc în școala dumneavoastră câteva Noi Testamente?”

„De ce dorești să știi acest lucru?” l-a întrebat profesoara.

„Pentru că eu le-am adus aici”.

„Fără îndoială însă că vi le-a plătit; avem și o chitanță”.

„Nu caut bani”, a spus vânzătorul de Biblii. „Aș vrea să știu numai dacă de atunci copiii citesc aceste cărți”.

„Nu!”, a răspuns scurt profesoara. „Copiii sunt încă mici și neștiutori, ca să poată citi Biblia”.

Fetița surdă și mută

„Cuvintele dumneavoastră mă uimesc. Am văzut copii care, deși mici și neștiutori de multă carte, citeau Biblia cu mare bucurie!”

„Se poate, dar eu nu am convingerea să-i las să citească Biblia”.

„Nu se folosește nimeni de acele cărți?” a întrebat vânzătorul de Biblii cu glas care exprima părere de rău.

„Nu! Stau nefolosite într-un raft, unde le-am și găsit. Lipsește din ele doar una, pe care am vândut-o”.

„Aș putea să aflu cine a cumpărat-o?” a întrebat vânzătorul acelor cărți.

„A cumpărat-o cineva pentru o fetiță care a dorit un Nou Testament. Dar acum vă rog să mă iertați că nu mai pot să stau de vorbă, **trebuie** să intru în clasă. Dacă doriți să știți mai mult despre acest lucru, duceți-vă în căsuța de peste drum de școală, la stânga; acolo locuiesc părinții fetiței”.

Profesoara s-a întors în clasă, iar vânzătorul de Biblii a plecat spre casa aceea. Era o clădire mică, drăguță, înconjurată de câțiva pomi și de brazde cu flori. La capătul grădiniței era o boltă de vișă, ale cărei coarde erau atât de dese, că nu lăsau razele soarelui să pătrundă printre frunze. Sub această boltă, vânzătorul de Biblii a zărit o fetiță. În speranța că ea era copilul căutat, s-a îndreptat spre ea și i-a pus câteva întrebări. Fetița se uita însă în ochii străinului și, din felul cum îl privea, părea că nu-l înțelege. El a repetat de mai multe ori întrebările, dar nu a primit nici un răspuns. A înțeles atunci că fetița era surdă. Când a vorbit mai tare, i s-a părut că sunetul a pătruns până la urechile ei, dar, în loc de răspuns, ea a pus mâna la gură și a arătat prin semne că nu poate să vorbească.

„Deci surdă și mută!”, și-a spus în șoaptă vânzătorul de Biblii. „Sărman copil! Cât de grea încercare pentru tine!”

„Cu toate acestea, nu este atât de nenorocită, cum vă închipuiți dumneavoastră, domnule!”, s-a auzit în acea clipă un glas de bărbat. Tatăl fetiței tocmai ieșea din casă și se îndrepta spre străin, zicând: „Dumnezeu mângâie așa de minunat pe acest copil!” A venit și mama ei, auzind discuția cu omul necunoscut.

„Adevărat! Atunci slăvit să fie Numele Lui!”, a spus vânzătorul de Biblii, răspunzând la salutul omului care se apropia, în ale cărui trăsături a recunoscut repede pe tatăl copilei.

„Trebuie să mărturisesc că m-a întristat faptul că am găsit un copil surd și mut. Aș dori, dacă se poate, să-mi spuneți și mie istoria vieții fetiței dumneavoastră”.

„Cu plăcere!”, a răspuns tatăl. „Dar nu doriți să intrați în casă și să mâncați ceva? Înăuntru putem să vorbim mai bine decât afară”.

Fetița surdă și mută

Vânzătorul de Biblii a primit invitația și, urmat și de fetiță, a intrat într-o cameră joasă, dar foarte curată. Mobila era simplă, totuși toate lucrurile din încăperea erau rânduite cu mult gust, încât îți făcea plăcere să stai acolo. Mama fetiței a pus masa, bucuroasă de oaspeți, în timp ce străinul lua gustarea, tatăl fetiței a început să spună:

„Acum vreo zece luni, Ioana noastră, pe care o vedeți, era unul dintre cei mai sănătoși copii din oraș. Pe atunci băntuia o boală primejdioasă și molipsitoare. Fetița noastră a fost și ea atinsă de această molimă. Doctorul care a fost chemat a spus că starea ei era foarte rea. Cu toate că am respectat în totul ce a zis el, totuși starea fetiței era din ce în ce mai rea; aproape că ne pierdusem toată speranța. Într-o zi, micuța, văzând tristețea noastră, ne-a chemat lângă patul ei și ne-a spus: „Nu fiți triști pentru mine! Cred că voi muri în curând, dar nu mi-e frică de moarte. Îl iubesc pe Domnul Isus Hristos și El a promis că mă va lua în cer!”

Mama ei suspina adânc auzind cuvintele acestea; eu însă consideram cuvintele fetiței drept închipuiri cauzate de febră. Ca să-i șterg din minte aceste gânduri, i-am spus:

„Nu trebuie să te întristezi! Am speranța că în curând te vei face sănătoasă!”

„Nu, tată”, a răspuns, „Domnul Isus mi-a vorbit într-un fel care mă face foarte fericită”.

„Bine, iubita mea, a fost un vis frumos pe care l-ai avut”, am spus.

„Nu, tată, nu a fost un vis!” a strigat cu voioșie. „Eu am citit Cuvântul lui Dumnezeu în școală și m-am rugat Lui; și un glas mi-a vorbit atunci în inimă: „Mântuitorul tău te iubește și te va lua la El în cer”.

„Atunci eram necredincios. Dacă m-aș fi aflat în alte împrejurări, aș fi râs de astfel de cuvinte. Însă în fața fetiței care era pe moarte am zis numai atât: „Bine, copila mea, vom vorbi altă dată despre aceasta!”

Între timp, boala s-a înrăutățit atât de mult, încât doctorul a spus că starea fetiței era deznădăjduită. Câte lacrimi amare am vărsat lângă patul ei! Pierderea ei ni se părea ceva de neîndurat. Micuța bolnavă, care în clipele ei limpezi observa durerea noastră, îndrepta adesea către noi privirile ei obosite și atât de duioase, încât ni se rupea inima. Adeseori împreună mâinile, iar buzele ei palide se mișcau ca pentru rugăciune. Privirea ei ne mișca adânc. Durata bolii a fost de douăzeci și unu de zile, timp care ni s-a părut un an, pentru că este grozav lucru pentru inimi de părinți să-l vadă pe copilul lor suferind atât de greu. Într-o zi, pe care o credeam că va fi cea din urmă a ei pe pământ, printr-un semn ne-a invitat să ne apropiem de patul ei. În timp ce ochii ei aproape stinși se îndreptau în sus, buzele au șoptit cu multă greutate cuvintele: „Eu știam ...!” După aceea s-au închis iarăși și pentru totdeauna. Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit ...

Fetița surdă și mută

Cum vedeți, a rămas în viață, dar este surdă și mută". O lacrimă strălucea în ochiul celui care istorisea.

Străinul care a ascultat cu atenție cuvintele tatălui fetei a fost adânc mișcat de tot ce a auzit și a spus:

„Este, într-adevăr, o grea încercare, o lovitură dureroasă să pierzi deodată glasul și auzul! Dar dumneavoastră spuneți că Dumnezeu mângâie pe fetiță într-un chip minunat. Ce vreți să spuneți cu aceasta?"

„Despre acest lucru aș putea să vă lămuresc eu", a spus mama fetei. „Când s-a făcut mai bine, părea tare întristată că nu putea să vorbească cu noi. Din privirile ei însă se vedea bine că era foarte fericită. Mereu ne făcea un semn pe care noi nu-l înțelegeam. Dacă ar fi putut să scrie dorințele ei, cât de fericiți am fi fost! Dar, poate ați observat, degetele ei sunt strânse și nu poate să țină nimic în mână; și aceasta este încă una din urmările bolii ei. Ne izbea însă faptul că mereu își îndrepta privirile spre locul unde era o carte cu istorioare; și ne-a venit în minte gândul că ar dori să aibă ceva cu care să își poată petrece vremea, dar nu a fost așa, pentru că îndată ce luam cartea ca să i-o dăm, ea refuza".

„Într-adevăr", a adăugat tatăl, „purtarea fetei noastre a fost mult timp neînțeleasă. Că a cerut o carte era lucru sigur, dar de unde să luăm noi ce dorea ea? într-o zi mi-a venit în minte un gând, pe care nici astăzi nu pot să mi-l lămuresc. M-am dus la școală și am întrebat profesoara dacă nu cumva are vreo carte cu istorioare frumoase, dintre acelea pe care le oferă din când în când școlărilor, ca să le citească. Răspunsul a fost că nu are. Am continuat însă: „Nu aveți, poate, altceva de citit, care ar face bucurie fetei noastre, pe care o cunoașteți?"

„Da, mi-aduc aminte. Așteptați puțin. Am o carte în care fetița dumneavoastră citea mereu cu bucurie!"

„Cum se numește acea carte?", am întrebat-o repede pe profesoară.

„Noul Testament", mi-a răspuns dumneai.

„Să fi înțeles fetița mea, oare, ce scrie acolo?", îmi spuneam în auzul profesoarei, dând din cap cu neîncredere.

„Așa cred", a răspuns profesoara, „pentru că de multe ori, în timp ce copiii ceilalți se jucau afară, ea se retrăgea neobservată în vreun colț și citea cu mare atenție".

„Mai aveți vreuna din aceste cărți? Și ați fi drăguță să-mi vindeți una?"

„Cu plăcere!", mi-a spus imediat profesoara; și mi-a vândut un Nou Testament. Pe drum spre casă însă îmi părea rău că am fost așa de grăbit și am cumpărat acea carte, care poate nici nu era cea dorită de fetiță. Plin de îndoieli, m-am apropiat de patul ei. Nu voi uita niciodată privirea

Fetița surdă și mută

bucuroasă și atât de strălucitoare a fetei și zâmbetul voios de pe obraji ei, la vederea Cărții. Cu toate că era încă slabă, s-a ridicat în grabă și a deschis Cartea. A fost o priveliște rară. Îi împlinisem dorința.

Inima tatălui era adânc mișcată, adu- cându-și aminte de ceea ce s-a petrecut atunci, când, după multă vreme de suferință, un surâs fericit s-a arătat pe fața copilei. Mama a continuat povestirea:

„De atunci, copila mergea repede spre bine. Cu toate că starea ei te făcea să-ți fie milă de ea, totuși o adâncă bucurie îi umplea inima. Nu se mai despărțea de Testamentul ei. Citea și iar citea. Dar cel mai curios lucru a fost că această sărmană copilă - surdă și mută - a ajuns profesoara părinților ei. Până atunci, atât eu, cât și soțul meu, am fost surzi și orbi sufletește. Fetița ne-a arătat multe locuri din această Carte pe care să le citim. Au fost acele versete care, prin harul Domnului, au făcut ca inima ei să fie atât de fericită. La început nu înțelegeam nimic despre adevăr; iar cuvintele care au umplut sufletul fetei de pace și de mângâiere ne lăsau indiferenți.

Dar Domnul Dumnezeu să fie lăudat că totul s-a schimbat, iar acum înțelegem bucuria fetei și ne bucurăm împreună cu ea!"

„Da, prietene", a spus cu căldură tatăl fetei, „în această Carte Sfântă am găsit Cuvântul lui Dumnezeu. Acum înțelegem bine că Domnul cel plin de milă a ales pe fetița noastră ca instrument al Său, ca să ne aducă și pe noi în brațele Sale! Domnul să-l binecuvânteze și pe acel om necunoscut care a adus în orașelul nostru acest dar dumnezeiesc!"

Până acum, vânzătorul de Biblii a ascultat atent și fără să scoată un cuvânt. Ce izvor bogat de mângâiere și de înviore se afla în povestirea aceasta pentru el! În micuța copilă surdă și mută vedea un rod al îndeletnicirii lui obositoare. Toate suspinele care i-au ieșit din piept din pricina batjocurii și a nepăsării oamenilor față de Cuvântul viu al lui Dumnezeu au fost cu prisosință răsplătite prin simțământul fericit că El a dat acestor trei suflete posibilitatea să învețe să cunoască Cuvântul și Adevărul, care le-au adus, în adevăr, în viață minunată Sa binecuvântare.

Când gazda și-a arătat dorința că ar vrea să-l cunoască pe acel om care a adus în orașelul lor Sfânta Scriptură, atunci vânzătorul de Biblii, cu lacrimi de bucurie în ochi, i-a spus că el este cel pe care Domnul l-a învrednicit să facă acest serviciu.

În timpul acesta, fetița privea cu ochii ei albaștri când la părinți, când la omul străin, și părea că-și dă silința să înțeleagă ce exprimau fețele lor. Și, la urmă, când a înțeles că au vorbit despre ea, a ales un mijloc neobișnuit pentru a se înțelege cu străinul. A luat Testamentul ei, l-a deschis la capitolul 9 al Evangheliei după Ioan și a arătat cu degetul strâns spre cuvintele: „*Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?*" Se uita cu mare atenție la străin.

Fetița surdă și mută

Vânzătorul de Biblii a citit, zâmbind, acele cuvinte și, luând Cartea, a deschis-o la capitoul 11 tot din Evanghelia după Ioan și a arătat la versetul 27: „*Da, Doamne, eu am crezut că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume!*”

O rază de bucurie s-a arătat atunci pe fața copilei, lucru care a mișcat adânc inima vânzătorului de Biblii. Și, pentru a face bucuria ei deplină și a o încredința că și el și-a pus toată speranța și încrederea în Mântuitorul Isus Hristos, i-a arătat locul de la Ioan 3.16: „*Cine crede în Fiul are viața eternă*”. În felul acesta au petrecut amândoi încă mult timp, mângâiați că aceeași credință și speranță umplea inimile și viețile lor. Însuși Duhul Sfânt o învățase pe mica fetiță surdă și mută.

Aici se arătau lămurit cuvintele Domnului Isus Hristos, când a spus: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor!” (Matei 11.25).

Fericită copilă! Ei i-a fost tăiată legătura cu oamenii. Vedea privirile pline de milă ale părinților ei și fețele vesele ale copiilor, dar nu auzea glasul lor și cu mare greutate putea să se facă înțeleasă de cei de aproape ai ei; și totuși era fericită cu adevărat! De ce? Fiindcă avea legătură vie cu Dumnezeu, asculta glasul Lui și înțelegea cuvintele Lui. Pentru El, ea avea urechi ca să audă ce-i spune și gură ca să-L laude și să-L slăvească, lată ce o făcea fericită. Legătura ei cu Dumnezeu era o legătură vie.

Te găsești și tu, iubit cititor, în această strânsă și vie legătură cu Dumnezeu? Aceasta este o întrebare foarte serioasă și de toată însemnătatea. Dumnezeu cunoaște răspunsul pe care-l dă cugetul tău, chiar dacă ai vrea să-l ascunzi față de tine însuși. Dacă nu poți să răspunzi „da”, atunci la mijloc este păcatul.

Fetița știa că „*fărădelegea i-a fost iertată*” și că „*păcatul i-a fost acoperit*” (Psalmul 32.1). Cuvântul lui Dumnezeu spune că Domnul Isus ne-a șters toate păcatele prin jertfa Lui, încât toți cei care îl cunosc ca Mântuitor al lor personal și care se încred în El sunt curățiți, iertați de păcatele lor prin scumpul Lui sânge, după cum este spus în Cuvânt.

Fetița credea acest Cuvânt al lui Dumnezeu și era fericită. Dar ceea ce mărea bucuria și fericirea ei și o făcea să înainteze în har și în cunoașterea Mântuitorului ei Isus Hristos era citirea neîncetată a Cuvântului Sfânt, prin care îl cunoștea pe Domnul nu numai ca pe Mântuitorul ei, ci și ca pe Prietenul ei, cu care își trăia viața în intimă și sfântă comuniune. Vânzătorul de Biblii a rămas până a doua zi în casa noilor lui prieteni. Au fost clipe de adevărată înviore pe care le-au petrecut împreună acești oameni fericiți cu adevărat, departe de zgomotul și necredința acestei lumi.

Fetița surdă și mută

Ei cântau și-L laudau pe Dumnezeu. Și dacă fetița surdă și mută nu putea să cânte cu glasul ei, a luat totuși parte la bucuria lor și a cântat Domnului în inima ei.

A doua zi dimineață, când vânzătorul de Biblii a plecat cu sacul lui, tatăl și mama copilei l-au petrecut cu drag până la poartă, având toți lacrimi în ochi; dar sacul din spate nu i se mai părea greu. Pășea voios, gândindu-se la lucrarea minunată făcută de Dumnezeu în inimile acestor oameni, după cum a găsit El de cuviință, și totodată la răsplata cerească din partea Tatălui plin de bunătate și de dragoste, din care i-a fost dat să guste ceva fiind încă aici, pe pământ.